

GENERALNY DYREKTOR OCHRONY ŚRODOWISKA

Warszawa, 30 lipca 2026 r.

DOOŚ-WDŚII.420.25.2025.AWT.5

DECYZJA

Generalny Dyrektor Ochrony Środowiska, po rozpatrzeniu odwołania RWE Energie Odnawialne sp. z o.o. z 31 lipca 2025 r., od decyzji Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Gorzowie Wielkopolskim z 17 lipca 2025 r., znak: WZŚ.420.15.2023.PK, na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2025 r. poz. 1691), dalej k.p.a., w związku z art. 71 ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. z 2026 r. poz. 670), dalej u.o.o.ś.,

utrzymuje ww. decyzję w mocy.

Uzasadnienie

Wnioskiem z 27 lutego 2023 r. RWE Energie Odnawialne sp. z o.o., dalej Spółka, zwróciła się do RDOŚ w Gorzowie Wielkopolskim o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedsięwzięcia pn. „Farma wiatrowa Skąpe”.

Obwieszczeniem z 8 maja 2025 r., znak: WZŚ.420.15.2023.PK, RDOŚ w Gorzowie Wielkopolskim poinformował o zgromadzeniu całego materiału dowodowego i możliwości wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań, a także, zgodnie z art. 79a § 1 k.p.a., że na dzień wysłania informacji nie zostały spełnione przesłanki zależne od strony, co może skutkować wydaniem decyzji niezgodnej z żądaniem strony.

Następnie RDOŚ w Gorzowie Wielkopolskim decyzją z 17 lipca 2025 r., znak: WZŚ.420.15.2023.PK, odmówił zgody na realizację ww. przedsięwzięcia.

Od powyższej decyzji odwołanie z 31 lipca 2025 r. wniosła Spółka, wskazując na naruszenie:

1. art. 9 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 9 marca 2023 r. o zmianie ustawy o inwestycjach w zakresie elektrowni wiatrowych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2023 r. poz. 553, ze zm.), dalej u.z.u.w., poprzez jego niezastosowanie i pominięcie okoliczności, że do miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego obowiązujących w dacie wejścia w życie ustawy z dnia 20 maja 2016 r. o inwestycjach w zakresie elektrowni wiatrowych (Dz. U. z 2024 r. poz. 317), dalej u.w., nie stosuje się m.in. wymogów określonych w art. 4 ust.1 u.w., a w konsekwencji błędne zastosowanie tego przepisu przez organ;

2. art. 5 ust. 1 pkt 6 u.w. w związku z art. 9 ust. 2 pkt 2 u.z.u.w., poprzez jego błędną wykładnię i uznanie, że w niniejszej sprawie do wykazania spełnienia wymogu zachowania odległości nie mniejszej niż 700 m od budynku mieszkalnego lub budynku o funkcji mieszanej, o którym mowa w art. 9 ust. 2 pkt 2 u.z.u.w., należy zastosować metodologię wskazaną w art. 5 ust. 1 pkt 1-3 i 6 u.w., podczas gdy ze wspomnianego art. 9 ust. 2 pkt 2 u.w. wynika, że chodzi o wykazanie zachowania faktycznego odległości 700 m między turbiną wiatrową a obszarami wskazanymi w art. 5 ust. 1 pkt 1-3, tj. zgodnie z art. 5 ust. 1 pkt 1-3 i 4 u.w.

Spółka wniosła o uchylenie skarżonej decyzji z 17 lipca 2025 r. w całości i orzeczenie co do istoty sprawy, poprzez określenie środowiskowych uwarunkowań realizacji przedsięwzięcia na podstawie wniosku Spółki z 27 lutego 2023 r. oraz materiałów załączonych do ww. wniosku.

GDOŚ ustalił i zważył, co następuje.

Jak wynika z art. 127 ust. 3 u.o.o.ś., GDOŚ pełni funkcję organu wyższego stopnia w rozumieniu k.p.a. w stosunku do regionalnych dyrektorów ochrony środowiska, zatem jest organem właściwym do rozpatrzenia odwołania od decyzji RDOŚ w Gorzowie Wielkopolskim.

Odwołanie od ww. decyzji zostało wniesione z zachowaniem terminu przewidzianego w art. 129 § 2 k.p.a. – zaskarżona decyzja została doręczona odwołującej się Spółce 21 lipca 2025 r., natomiast odwołanie wniesiono 31 lipca 2025 r. (data nadania korespondencji przez usługę e-Doręczenia).

Mając na uwadze zasadę dwuinstancyjności postępowania administracyjnego, której istotą jest zapewnienie stronom prawa do dwukrotnego rozpatrzenia i rozstrzygnięcia sprawy, GDOŚ w ramach postępowania odwoławczego dokonał analizy sprawy w pełnym zakresie co do okoliczności faktycznych i prawnych.

Zgodnie z przedłożonym przy piśmie Spółki z 20 grudnia 2023 r. raportem o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko (uzupełnionym 27 czerwca 2024 r., 19 sierpnia 2024 r., 5 grudnia 2024 r. oraz 25 marca 2025 r.), dalej raport, planowane przedsięwzięcie polega na realizacji farmy wiatrowej zakładającej budowę do 8 turbin wiatrowych, o mocy do 6,6 MW każda, wraz z niezbędną infrastrukturą.

Planowane przedsięwzięcie zlokalizowane będzie na działkach ewid. nr 8, 42/3, 44, 45, 207/2, 207/3, 279, 205/1, 201/1, 228/1, 280, 217/1 obręb Darnawa, 294/4, 290, 294/3 obręb Niekarzyn, gmina Skąpe, powiat Świebodziński, województwo lubuskie.

Ww. działki, zgodnie z załączonym do wniosku z 27 lutego 2023 r. wyrysem z miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego zatwierdzonego Uchwałą Nr X/59/2011 Rady Gminy Skąpe z dnia 22 czerwca 2011 r. w sprawie przyjęcia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego gminy Skąpe dla lokalizacji elektrowni wiatrowych (Dz. Urz. Woj. Lub. Nr 90, poz. 1801), dalej m.p.z.p., położone są na obszarach objętych m.p.z.p. oznaczonych symbolami: 01R/E, 02R/E, 03R/E, 04R/E, 05R/E, 06R/E, 07R/E – tereny rolnicze z możliwością lokalizacji elektrowni wiatrowych. W myśl § 13 ust. 1 m.p.z.p., na terenach oznaczonych symbolami 01R/E-07R/E ustala się przeznaczenie podstawowe – tereny rolnicze, i przeznaczenie uzupełniające – elektroenergetyka.

Powyżej opisane przedsięwzięcie należy zakwalifikować zgodnie z § 3 ust. 1 pkt 6 lit b rozporządzenia Rady Ministrów z 10 września 2019 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (Dz. U. z 2019 r. poz. 1838, ze zm.), dalej r.o.o.ś., jako przedsięwzięcie mogące potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko, polegające na realizacji instalacji wykorzystującej do wytwarzania energii elektrycznej energię wiatru, innej niż wymienione w z § 2 ust. 1 pkt 5, o całkowitej wysokości nie niższej niż 30 m. Z uwagi na powyższe, na mocy art. 71 ust. 1 pkt 2 u.o.o.ś., przedsięwzięcie to wymaga uzyskania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach.

Organ wydający decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach działa w granicach wniosku inwestora, badając możliwość udzielenia zgody na realizację przedsięwzięcia w wariantcie wskazanym przez inwestora. Jeśli w wyniku analizy dokumentacji zgromadzonej w trakcie prowadzonego postępowania nie zdiagnozuje on przesłanek odmownych określenia warunków realizacji przedsięwzięcia, wówczas jest zobowiązany do wskazania w decyzji wariantu inwestora jako dopuszczonego do realizacji i określenia dla niego warunków realizacji.

Przesłanki odmowy zgody na realizację przedsięwzięcia wymienione zostały w art. 80 ust. 2 oraz art. 81 u.o.o.ś. Ponadto przesłankami odmowy zgody na realizację przedsięwzięcia mogą być również inne okoliczności, ale muszą one wynikać z konkretnych uregulowań prawnych lub faktycznych. Rozpatrując więc wniosek o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, należy w pierwszej kolejności zbadać dopuszczalność realizacji planowanego przedsięwzięcia. U podstaw wydania decyzji określającej środowiskowe uwarunkowania realizacji przedsięwzięcia musi leżeć założenie, że inwestycja objęta wnioskiem jest w ogóle dopuszczalna.

W niniejszym przypadku, zgodnie z treścią decyzji RDOŚ w Gorzowie Wielkopolskim z 17 lipca 2025 r., przesłanką determinującą odmowę zgody na realizację przedsięwzięcia był warunek zachowania wymaganej odległości elektrowni wiatrowej od budynku mieszkalnego, o którym mowa w art. 9 ust. 2 pkt 2 u.z.u.w. Zgodnie z tym przepisem organ prowadzący postępowanie w sprawie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach odmawia zgody na realizację przedsięwzięcia, jeżeli inwestycja w zakresie elektrowni wiatrowej nie spełnia wymogu zachowania odległości nie mniejszej niż 700 metrów od budynku mieszkalnego lub budynku o funkcji mieszanej. Przy czym zaznaczenia wymaga, że odległość o której mowa w powyższym przepisie, w ocenie organu pierwszej instancji, winna być liczona w myśl art. 5 ust. 1 pkt 1-3 i pkt 6 u.w., tj. między:

- 1) rzutem poziomym istniejącego budynku mieszkalnego albo istniejącego budynku o funkcji mieszanej, albo
- 2) granicą terenu objętego decyzją WZ albo decyzję LICP dotyczącą inwestycji, o której mowa w pkt 1, na którym jest możliwa lokalizacja tej inwestycji, albo
- 2a) granicą terenu objętego inwestycją mieszkaniową określoną w uchwale o ustaleniu lokalizacji mieszkaniowej, o której mowa w art. 7 ust. 4 ustawy z dnia 5 lipca 2017 r. o ułatwieniach w przygotowaniu i realizacji inwestycji towarzyszących (Dz. U. z 2024 r. poz. 195), albo
- 3) linią rozgraniczającą teren, którego sposób zagospodarowania określony w planie miejscowym dopuszcza realizację inwestycji, o której mowa w pkt 1,

a linią rozgraniczającą teren, którego sposób zagospodarowania określony w planie miejscowym dopuszcza budowę elektrowni wiatrowej – w przypadku lokalizowania elektrowni wiatrowej.

Mając na uwadze powyższe, RDOŚ w Gorzowie Wielkopolskim odmówił zgody na realizację przedmiotowej inwestycji, ze względu na fakt, że teren oznaczony symbolem 07R/E w m.p.z.p., na którym planowana jest jedna z turbin wiatrowych znajduje się w odległości ok. 465 m od terenu oznaczonego w m.p.z.p. symbolem MN – zabudowa mieszkaniowa jednorodzinna.

Organ odwoławczy podziela stanowisko RDOŚ w Gorzowie Wielkopolskim przedstawione w skarżonej decyzji z 17 lipca 2025 r. W ocenie GDOŚ, organ pierwszej instancji słusznie odmówił zgody na realizację planowanej farmy wiatrowej, powołując się przy tym na art. 9 ust. 2 pkt 2 u.z.u.w.

W niniejszej sprawie przesłanki odmowy zgody na realizację przedmiotowego przedsięwzięcia należy poszukiwać w innych uregulowaniach prawnych niż ww. art. 80 ust. 2 oraz art. 81 u.o.o.ś., a mianowicie w przepisach u.w. oraz u.z.u.w., które bezpośrednio odnoszą się do kwestii lokalizowania i dopuszczalności realizacji inwestycji w zakresie elektrowni wiatrowych.

W pierwszej kolejności zaznaczyć należy, że m.p.z.p. obowiązujący na obszarze, gdzie realizowane ma być przedmiotowe przedsięwzięcie, został uchwalony przed dniem wejścia w życie u.w., czyli przed dniem 20 maja 2016 r. Zgodnie z art. 15 ust. 2 u.w., plany miejscowe obowiązujące w dniu wejścia w życie ustawy zachowują moc.

Art. 9 ust. 2 pkt 2 u.z.u.w. wskazuje, że jeżeli w planie miejscowym, o którym mowa w art. 15 ust. 2 u.w., przewiduje się lokalizację elektrowni wiatrowej, organ prowadzący postępowanie w sprawie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach odmawia zgody na realizację przedsięwzięcia, jeżeli inwestycja w zakresie elektrowni wiatrowej nie spełnia wymogu zachowania odległości nie mniejszej niż 700 metrów od budynku mieszkalnego lub budynku o funkcji mieszanej.

W ocenie GDOŚ, w normie obejmującej art. 9 ust. 2 pkt 2 u.z.u.w. istnieje luka prawna, bowiem ustawodawca, wprowadzając w tym przepisie obowiązek zachowania odległości nie mniejszej niż 700 m od budynku mieszkalnego lub budynku o funkcji mieszanej, w przeciwieństwie do przepisów u.w., nie wskazał sposobu określania tej odległości, ani nie odwołał się do odpowiedniego przepisu w jaki sposób odległość ta powinna być wyznaczana. W oparciu wyłącznie o regulację ustanowioną w treści art. 9 ust. 2 pkt 2 u.z.u.w. nie jest możliwe wyprowadzenie normy, która wskazywałaby, w jaki sposób należy określić odległość inwestycji w zakresie farmy wiatrowej od budynku mieszkalnego lub budynku o funkcji mieszanej, aby można było ocenić, czy obowiązek zachowania tej odległości został spełniony.

Wobec powyższego zasadne jest posłużenie się wnioskowaniem przez analogię i uzupełnienie tego przepisu odpowiednio o treść art. 5 u.w. W przeciwnym razie art. 9 ust. 2 pkt 2 u.z.u.w. byłby przepisem martwym.

W art. 5 ust. 1 u.w. zostały wymienione sposoby określania odległości elektrowni wiatrowej od budynku mieszkalnego. W niniejszej sprawie zastosowanie mają pkt 3 i 6 tego artykułu w brzmieniu: przez odległości, o których mowa w art. 4 ust. 1 i 4, rozumie się najkrótsze odcinki

między linią rozgraniczającą teren, którego sposób zagospodarowania określony w planie miejscowym dopuszcza realizację inwestycji, o której mowa w pkt 1 (budynek mieszkalny lub budynek o funkcji mieszanej) a linią rozgraniczającą teren, którego sposób zagospodarowania określony w planie miejscowym dopuszcza budowę elektrowni wiatrowej – w przypadku lokalizowania elektrowni wiatrowej. W tej sprawie w odległości ok. 465 m na południe od linii rozgraniczającej teren oznaczony w m.p.z.p. symbolem 07R/E – teren rolniczy z możliwością lokalizacji elektrowni wiatrowych (część działki ewid. nr 294/4 obręb Niekarzyn) - znajduje się linia rozgraniczająca działkę ewid. nr 295/8 obręb Niekarzyn oznaczona w m.p.z.p. symbolem MN – teren zabudowy mieszkaniowej jednorodzinnej.

Odnosząc się w tym miejscu do zarzutu nr 2 (naruszenie art. 5 ust. 1 u.w. w zw. z art. 9 ust. 2 pkt 2 u.z.u.w.), jak już GDOŚ wyjaśnił powyżej, treść art. 9 ust. 2 pkt 2 u.z.u.w. nie wskazuje bezpośrednio sposobu określenia odległości 700 m między inwestycją w zakresie elektrowni wiatrowej a budynkiem mieszkalnym lub budynkiem o funkcji mieszanej. W przypadku braku odniesienia się do art. 5 u.w., który doprecyzowuje sposoby określania odległości, art. 9 ust. 2 pkt 2 u.z.u.w. byłby przepisem martwym i nieweryfikowalnym. W związku z faktem, że u.z.u.w. jest ustawą zmieniającą między innymi u.w., dla organu oczywistym jest, że jeżeli z treści samego art. 9 ust. 2 pkt 2 u.z.u.w. nie wynika sposób określania odległości, to należy posiłkować się przepisami zawartymi w u.w., w tym odpowiednio treścią art. 5 tejże ustawy.

Należy zauważyć, że odległość określona w art. 4 ust. 1 u.w. jest definiowana jako odcinek między dwoma punktami, wyspecyfikowanymi w poszczególnych jednostkach redakcyjnych art. 5 ust. 1 (por. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu z 17 marca 2021 r., sygn. akt: IV SA/Po 1881/20). Art. 9 ust. 2 pkt 2 u.z.u.w. również wskazuje odcinek między dwoma punktami – inwestycji w zakresie elektrowni wiatrowej oraz budynku mieszkalnego lub budynku o funkcji mieszanej, jednakże nie został przez ustawodawcę doprecyzowany sposób liczenia odległości między tymi punktami. Wobec powyższego, wnioskując przez analogię, dopuszczalnym jest zastosowanie normy przewidzianej w art. 5 ust. 1 u.w. jako uzupełniającej dla określenia odległości, o której mowa w art. 9 ust. 2 pkt 2 u.z.u.w. W ocenie GDOŚ zarzut naruszenia art. 5 ust. 1 u.w. w zw. z art. 9 ust. 2 pkt 2 u.z.u.w. nie zasługuje na uwzględnienie.

Organ nie może zgodzić się ze stanowiskiem Spółki, przedstawionym w odwołaniu z 31 lipca 2025 r., wskazującym, że z treści art. 9 ust. 2 pkt 2 u.z.u.w. wynika, że chodzi o zachowanie faktycznej odległości 700 m między turbiną wiatrową (okręgiem, którego promień jest równy połowie średnicy wirnika wraz z łopatom, a środek jest środkiem okręgu opisanego na obrysie wieży istniejącej lub planowanej elektrowni wiatrowej) a obszarami wskazanymi w art. 5 ust. 1 pkt 1-3, tj. zgodnie z art. 5 ust. 1 pkt 1-3 i pkt 4 u.w. Ustawodawca w art. 9 ust. 2 pkt 2 u.z.u.w. nie posłużył się pojęciem turbiny wiatrowej, które w ocenie Spółki wskazywałoby na możliwość zastosowania art. 5 ust. 1 pkt 4 u.w., a jedynie pojęciem „inwestycji w zakresie elektrowni wiatrowej”. Ponadto art. 5 ust. 1 pkt 4 lit. a u.w. odnosi się bezpośrednio do przypadku wydawania pozwolenia na budowę dla elektrowni wiatrowej, co wyklucza zastosowanie tego przepisu w przypadku wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Interpretacja tego przepisu przywołana przez Spółkę, wskazująca, że „w przypadku jednak wydawania decyzji o pozwoleniu na budowę (tj. wydawania rozstrzygnięcia w indywidualnej sprawie z wniosku inwestora)” jest według organu rozszerzająca i nie znajduje ona odniesienia w przepisach prawa.

Argumentując zarzut nr 2, Spółka wskazuje również na proponowaną zmianę w art. 1 pkt 7 projektu ustawy z dnia 5 sierpnia 2025 r. o zmianie ustawy o inwestycjach w zakresie elektrowni wiatrowych oraz niektórych ustaw (druk sejmowy nr 1130), dotyczącą nowego brzmienia art. 5 ust. 1 pkt 4 lit. a u.w. tj.: „wydawania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach oraz pozwolenia na budowę dla elektrowni wiatrowej lub”. Podkreślenia wymaga, że projekt ww. ustawy nie wszedł w życie – Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej wnioskiem z 21 sierpnia 2025 r. (druk sejmowy nr 1642) odmówił podpisania ww. ustawy z dnia 5 sierpnia 2025 r. i wniósł o ponowne jej rozpatrzenie. Wobec tego argumentacja Spółki jest nietrafna.

Ze względu na fakt, że ustawodawca nie wskazał w treści art. 9 ust. 2 pkt 2 u.z.u.w. sposobu liczenia odległości, organ wnioskując przez analogię, sięgnął do treści art. 5 ust. 1 u.w., co jest w ocenie organu logiczne. Jak już GDOŚ wyjaśnił powyżej, w przypadku braku odniesienia się do art. 5 u.w., który doprecyzowuje sposoby określania odległości, art. 9 ust. 2 pkt 2 u.z.u.w. byłby przepisem martwym.

Odpowiadając natomiast na zarzut nr 1, tj. naruszenie art. 9 ust. 2 pkt 1 u.z.u.w., należy podkreślić, że pkt 1 i pkt 2 art. 9 ust. 2 u.z.u.w. stanowią dwa odrębne przepisy. Treść art. 9 ust. 2 u.z.u.w. brzmi następująco: „Jeżeli w planie miejscowym, o którym mowa w art. 15 ust.2 lub ust. 7 pkt 1 ustawy zmienianej w art. 1, przewiduje się lokalizację elektrowni wiatrowej:

- 1) nie stosuje się wymogów określenia odległości elektrowni wiatrowej od budynku mieszkalnego albo budynku o funkcji mieszanej, o której mowa w art. 4 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, oraz wymogów, o których mowa w art. 4a ust. 1 i 2 oraz art. 4c ustawy zmienianej w art. 1, oraz wymogów, o których mowa w art. 7 ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą;
- 2) organ administracji architektoniczno-budowlanej odmawia wydania pozwolenia na budowę, a organ prowadzący postępowanie w sprawie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach odmawia zgody na realizację przedsięwzięcia, jeżeli inwestycja w zakresie elektrowni wiatrowej nie spełnia wymogu zachowania odległości nie mniejszej niż 700 metrów od budynku mieszkalnego lub budynku o funkcji mieszanej”.

Zauważenia zatem wymaga, że pomiędzy art. 9 ust. 2 pkt 1 a art. 9 ust. 2 pkt 2 u.z.u.w. nie został zastosowany żaden spójnik logiczny, który wykluczałby stosowanie jednego z punktów art. 9 ust. 2 u.z.u.w. w przypadku zastosowania drugiego z nich. Ponadto pkt 2 ww. przepisu bezpośrednio odnosi się do działań, jakie winien podjąć organ prowadzący postępowanie w sprawie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, więc jest on wiążący zarówno dla RDOŚ w Gorzowie Wielkopolskim, jak i dla GDOŚ. Dlatego zarzut naruszenia art. 9 ust. 2 pkt 1 u.z.u.w. poprzez jego niezastosowanie, należy uznać za niezasługujący na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 138 § 1 pkt 1 k.p.a. organ odwoławczy może utrzymać w mocy zaskarżoną decyzję, jeżeli rozstrzygnięcie organu odwoławczego jest zgodne z rozstrzygnięciem organu pierwszej instancji zawartym w zaskarżonej decyzji. Organ, wydając w postępowaniu odwoławczym decyzję utrzymującą w mocy zaskarżoną decyzję, zajmuje stanowisko, że rozstrzygnięcie organu pierwszej instancji jest prawidłowe, zarówno co do zgodności z prawem, jak i co do istoty.

W ocenie GDOŚ, rozstrzygnięcie podjęte przez RDOŚ w Gorzowie Wielkopolskim decyzją z 17 lipca 2025 r., znak: WZŚ.420.15.2023.PK, jest prawidłowe i nie narusza przepisów prawa w stopniu uzasadniającym jego uchylenie.

Wobec powyższego orzeczono jak w sentencji.

Pouczenie

- niniejsza decyzja jest ostateczna w administracyjnym toku instancji. Na decyzję, zgodnie z art. 50 oraz art. 52 § 1 i 2 w związku z art. 3 § 2 pkt 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2026 r. poz. 143, ze zm.), dalej p.p.s.a., służy skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie;
- zgodnie z art. 53 § 1 oraz art. 54 § 1 p.p.s.a. skargę należy wnieść, za pośrednictwem GDOŚ, w terminie trzydziestu dni od dnia otrzymania decyzji;
- skarżący, zgodnie z art. 230 p.p.s.a. w związku z § 2 ust. 3 pkt 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2021 r. poz. 535), obowiązany jest do uiszczenia wpisu od skargi w kwocie 200 zł. Skarżący, co wynika z art. 239 p.p.s.a., może być zwolniony z obowiązku uiszczenia kosztów sądowych;
- skarżącemu, zgodnie z art. 243 p.p.s.a., może być przyznane, na jego wniosek, prawo pomocy. Wniosek ten wolny jest od opłat sądowych;
- skargę w formie elektronicznej należy wnieść na adres ePUAP: /gdosgovpl/SkrytkaESP, natomiast w formie papierowej – na adres siedziby Generalnej Dyrekcji Ochrony Środowiska: Al. Jerozolimskie 136, 02-305 Warszawa.

PIOTR OTAWSKI

Generalny Dyrektor Ochrony Środowiska

/podpis elektroniczny/

Otrzymują:

1. RWE Energie Odnawialne sp. z o.o.;
2. pozostałe strony postępowania, zgodnie z art. 49 k.p.a. w zw. z art. 74 ust. 3 u.o.o.ś.

Do wiadomości:

1. Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Gorzowie Wielkopolskim.